

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmans
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedzelske łopjeno.

Wudawa so kóždy kobotu w Smolerjez knihicziščetni w Budyschinje a je tam sa schtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Exaudi.

Jana 15, 26 — 16, 4.

Exaudi! Anježe, blysch mój hłóš, hdyž ja so wołam; budž mi hnadny a wublysch mje! Tak leži w mjenje tu teje njedzele napominanje k modlenju; a wo czo my runje dženska, poslednu njedzelu do kwjatkow, i zylm kšesesczjanstwom na semi prošycž mamy, to žanemu kšesesczanej njewěste bycz njemóže. Na kwjatkki so hotujo, mamy prošycž wo kwjateho Ducha: Pšchindž, Anježe Jesom Khrystiče, kam a kwjatoh' Ducha pošcel k nam! O kwjaty Ducho, pój wschať k nam, bydl we naš i twojej huadu kam, pój, blónzo, rjane, jašne!

Jeno tak budžemy khmani sa tón wošebity nadawf, kotryž nam nasche sczenje dawa, so mamy kwědzy Jesom Khrysta bycz we wusnaczu, w khodzenju, w czerpjenju. Pšchetož tamne słowo nascheho Sbožnika: „Wy budžecze tež kwědzciz“, njepłaczefche jenož japoschtolam. Sswědczenje wo Khrystušu dyrbi so tež w našich dnjach blyšhecž. Ale kaž so wonkach bjes zohnowanja i wyškota, bjes czopleho blónza a wofchemjazejo deschczika njesafeleni a njesafczěje, tak tež i nascheje wutrobny a nascheho žiwjenja žane wěrne, plódnje kwědczenje wo Khrystušu njewuroscze bjes mozy i wyškofscze, bjes kwjateho Ducha.

Budžmy kwědzy Jesom Khrysta!

1. W mozy kwjateho Ducha.
2. We wusnaczu, khodzenju a czerpjenju.

1. „Hdyž pak tón troštar pšchincž budže“, rjetnje tón Anjes, „kotrehož ja wam póšlacž budu wot Wótza, tón Duch teje wěrnoscze, kotryž wot Wótza wukhadža, tón budže kwědciz wote mnje.“ Tón troštar je pšchischol a chze i nowa pšchincž — bmy my jeho kwědczenje blyšcheli? Teho Wótza kwědczenje někotry pšchipošnaje. Wón jeho stopy widži, kotrež je zohnowanjom kapaju. We wschelakich wodzenjach swojeho žiwjenja wón swoje wóczko k Bohu pošbėhnywichi prošy: Wiedz mje džiwnje, Jesužo, jenož sbóžnje, Sbožniko! — A kaž tón Wótz, tak tež tón Ssyn jašnje psched našchim wóczkom steji. Teho słowo je nasche wješe, psched jeho majestofczu so našcha dušcha potorja. My jemu šlubimy: Jesuša ja njepušczju, dokelž je so sa mnje podał. — Ale kwědczenje kwjateho Ducha někotry wotpołaze; my so nad tym njedžiwamy. Čžělny cžłowjek njerosny ničo wo Duchu Božim. A tola, hdy bychmy jeno blyšhecž chzyl: kwědczenje kwjateho Ducha je nam hišcže bližiche hač kwědczenje Wótza a Ssyna. Šchtož my wo lubofczi Božej wěmy, wo huadze Jesom Khrysta šhonimy — kwjaty Duch to je, kotrehož kwědczenju mamy so sa to džakowacž.

A cžemu dha je našch knjes Jesuž do šwěta pšchischol? A cžemu je so najwjetšchi štuk w historiji njebješow a semje stal? Je nam tón Anjes jeno něotre nowe wěrnoscze pšchipošjedacž chzyl? Je nam wón jeno pšchiklad šprawneho khodzenja dacž chzyl? Wěscze tež to. Wón je nam hešempel šawostajil, so bychmy šledžili sa jeho stopami. Ale i wotkal my móž k temu bjerjemy? Sa šebje šamych

ženje, runje taš malo, kaž hubjenu, bėdny cžlowjek sam se šebje žaneje mozy njedostanje, so mohł spěšnje šwoju drohu cžahnyć. Ale Šhrystuš snajesche a snaje našču šlabošć. Tehodla wón šebje sam pšes šwjateho Ducha do našchich wutrobom płodži; tehodla wón nam najpriedy we šwjatym Duchu našche hrěchi wodawa, naš se šwojej prawdošću wodžewa a nowych cžlowjekow i naš šćini, taš so wješeli wěćnošći napschecziwo pucžujemy. Šswjaty Duch to je, kotryž nam Šhrystuša do wutrobny nuts pšchinješe.

A tónšamy šwjaty Duch to je, kotryž nam pišmo wotewri. Šizom někotry je w šamym šwojim duchu ša Božim šłowom myšłil a wono jemu wosta šamknjena kniha. Dha jemu džeh nasta, na kotrymž šo wón kaž džěčo k bibliji šyže a šwojej ruzy štyłny, a w dušchi bu cžicho a Boži měr do wutrobny šacžeže, a priedy taš morme šłowo bu jemu žiwe a cžemne bu šwětle. To bėšche šwjaty Duch je šwojim roššwěćenjom dołonjal.

My i druheho artikla wěmy, so šmy wobšedženštwom Ješom Šhrysta a so šmy w jeho kraleštwje pod nim žiwi a budžemy jemu šlužicž we wěćnej prawdošći, njewinošći a šbóžnošći. My i třecim artiklom wušnajemy: „Ša wěrju wodawanje hrěchow, horještawanje cžěla a wěćne žiwjenje.“ A tola i tełto štyšnosću a štarosću pšes žiwjenje džemy, a tola my pšched šmjercžu ščepjetamy kaž lišće pšched wětrom. Wina na tym leži, so my šwěćenje šwjateho Ducha njekšychimy, so tamne krašne wězy kaž morme kubla w našchej wutrobje leža. Njedyrbjeli my prošyć: Šnježe Ješu, daj nam šwojeho šwjateho Ducha, so my tebe se wšchitkimi tvojimi hnadami jako wěšte wobšedženštwom mamy a šchowamy.

Šdžež šo wutrobny hnuja a šo hłuboko šatšahašuja, hdyž Bože šłowo šlyšča, hdyž hrěšchnizy šwój dotalny pucž wopuščěža, hdyž šo šbože a měr Ješom Šhrysta do wutrobom płodžitej jako šwjaty njebjeski dar, tam ma šwjaty Duch šwoje džělo, tam šo wón šjewi jako Duch wěrnošće, kotryž wot Wótza a Šsyna wužadža. W Bošy šamym je wěćna wěrnošć, tehodla je wón tón wěćny, w kotrymž žane wotmėnjenje ani wobroczenie šwětkošće a cžemnošće njeje. Dokelž pak je Šhrystuš Wóh šjewjenu w cžěle, tehodla je tež wón ta wěrnošć, kaž wón šam praji: „Ša šym tón pucž a ta wěrnošć a to žiwjenje.“ Žadny drugi pucž ša naš k Bohu njeje hacž Šhrystuš, dokelž je wón ta šjewjena wěrnošć, a tehodla tež to žiwjenje. Duž dyrbi tež tón Duch, kotryž wot Wótza a wot Šsyna wužadža, Duch wěrnošće być, kotryž wšchitke wězy, tež hłubiny bójštwu, pšchepytuje a šam naš wěšće k pošnacžu wěćneje wěrnošće dowješć šamóže.

Duž wotewt šwoju wutrobu šwěćenju Božeho Ducha a njepšchecziwjej šo jemu, hdyž wón tebi we šwědomnju dowjedže: Šhrystuš je ta wěrnošć; wón je tón wušwoleny, drohi, róžny šamjen, na kotrymž našche šbože wotpocžuje, wěšće a kručže; šchtóž do njeho wěri, njebudže k hanibje, haj, wón budže šam šwětk Ješom Šhrysta.

2. „Tón troštat budže wote muje šwěćicž“, rjeknje tón Šnješ, „a wy budžecže tež šwěćicž, pšchetož wy šće wot špocžatka pola mje byli.“

Ša naš k hude cžlowške džěći žane wušchiche powo-
lanje bhćž njemóže, hacž so šo my šwěćny Ješom Šhrysta a i došom graty a pomožniczy šwjateho Ducha šćinimy. Žadny šlaw pšchi tym njeje wušamknjenu, tež najk hudschi šo k temu wola. Wěšće w přenim rjedže šwětkow dyrba

čzi předarjo ewangelija štač, wo kotrychž mohło šo šedom něšcto žalošnišche wuprajicž, hacž tamne šłowo pola profety: „Wšchitzy jich wajchtarjo šu šlepi; woni wšchitzy hromadže nicžo njewjedža; woni šu wšchitzy něme pšy, kiž šchěčowšacž njemóža.“ Ale našchej žyrtwi je šchłodžilo, so jeno duchowny šwěćesche, jako by šwěćenje šbóžne džěćaze prawo wšchitkich šchěšćijanow njebyło. Šdyž nan šwojim džěćom wo Šbóžniku powjeda, hdyž šwěćny mištr šwojich pomožnikow k temu Šnješej pokasuje, hdyž wyšoki šastojnik šo ewangelija nješanibuje, hdyž diałoniša pšched šwojimi khorými šwěćenje dawa, to wutrobny hnuje. A njedyrbimy my wšchitzy taš šwěćicž, jedny kaž drugi? Šdyž tež wo naš Šnješowe šłowo taš płacžicž njemóže, kaž wo japoštolach: „Wšchetož wy šće wot špocžatka pola mje byli“, dha tola wo naš wšchitkich we wěštej myšli płacži: „Ša šym wot špocžatka šam pola waš byl.“ Še wón wola šlubik: „Šlaj, ja šym pola waš wšchitke dny hacž do šćončjenja šwěta“. A wón je šwěćny, a šchtož wón šlubi, to wón wěšće džerži. Njedyrbišch ty wušnacž, hdyž ty do šwojeho žiwjenja wrěčo hładašch: Šola mje je tón Šnješ byl wjele šwěćnišchi, hacž ja pola njeho. Wón je pola mje byl se šwojim šłowom a šakramentom w došrych a štych dnjach a je mje nošyl se šćerpliwosću a wulkim wšchepuščěnjom. Ššnano ty k tym šlyšchesch, tošiz šu jo šhoniłi, taš je tón Šnješ ša nimi na jich bludnych pucžach šchol a je pšched hłubinu šstupil, taš so woni, město do šćazjenja, do jeho rukow padžechu? kotrymž je wón i hamorom šwojeho šłowa šašaklu wutrobu rošbil a rošbitu i balšamom šwojeho trošhta šahojil a se šwojej hnadu wobtwjerdžil? Šdy by šo ty nětk k njemu pošnacž nochžyl, k hwalicž nochžyl, šchtož je wón na tebi cžinił, njeby to najhóršche pšcheradženje bylo?

Duž budž šwětk Ješom Šhrysta se šwojim wušnacžom. Ty jeho šłowo snajesch: „Šchtóž mje pošnaje pšched ludžimi, teho chzu ja tež pošnacž pšched mojim njebjeskim Wótšom; šchtóž mje pak šapreje pšched ludžimi, teho chzu ja tež šapreč pšched Božimi jandželemi, na pošlednim wulkim šudnym dnju. Ššwěć pak tež ša tvojeho Šnješa se šwojim žlym žiwjenjom a kšodženjom. Tež najjednorišche šchěšćijanške žiwjenje je šame ša šo předomanje wo Šhrystušu, hdyž šo w nim něšcto wo žiwjenškej mozy šchěšćijanštwu pokasuje, hdyž šebi tajki šchěšćijan praji: wšcho jene, hacž wyšoki abo niški pšched šwětom, ja chzu se šwojej šwědomliwosću, se šwojim štaranjom ša tych mojich, se šwojim cžichim noščenjom, se šwojim wojowanjom pšchecziwo škemu a hrěšchnemu, se šwojej woporniwosću ša Bože kraleštwu wo tym šwěćicž, so tež ja do štopow japoštola Šawola šstupam, kotryž wušnawa: „Ša šym živy, niz pak ja, ale Šhrystuš je živy we mni a šchtož šym živy w cžěle, to šym živy we wěrje do Šsyna Božeho, kiž je tež mje lubował a šo šam ša mnje podał.“

Wěšo tajke kšodjenje bjes napschecziworěćenja nje-
woštanje, drje tež hidjenje a pšchěšćěhanje šhoni. Tón Šnješ wo tym šwojich wučžobnikow njeje we njewěštych wostajil. Wón šam šwoj kšchiz priedy naš nješe, my mamy jón ša nim nješć. Tamni přeni šwěćny šu i wulkeho džěla krawwni šwěćny byli. Šolnje je šo dopjelnilo: „Woni budža waš se šwojich šhromadžišnow wuštoršacž; cžak pak pšchindže, so, šchtóž waš mori, šebi myšli, so wón Bohu na tym šlužbu cžini! Tež pošdžišča historija žyrtwi je tyšakžrocžuje historija krawe a šlyšow hacž do našchich dnjom. Ale runje tute cžěke cžakny šu cžěšne cžakny ša

zprkej: jejne stawy su so jako šwěrní wusnawarjo wupokasale. Wot naš tón Knjes porědko takto žada, tola ma tež hišće dženša někotry Knjesowy wučobnik hanjenje a šmėch nocy. Hdžež my to šhonimy Šhrystuša dla, chzemy jo njescz w šhladowanju k našchemu Knjesej, kotryž džešče: „Wučobnik njeje psches šwojeho mištra; šu-li mje pschesczėhali, dha budža waš tež pschesczėhacž“, a š dobom š wutrobnyš šmilenjom š našimi pschecziwnikami, na Knjesowe šlowo špominajo: „To wschitko budža wam woni tehodla czińicž, dotelž ani mojeho Wótza ani mje njesnaja“.

Šwjatki šu psched durjemi. „Jako woczi wotrocžkow hladatej na ruzy šwojich knježich, tak hladatej našej woczi na teho Knjesa, našeho Boha, hacž šo wón nad nami šmili a naš požohnuje š darom šwojeho šwajateho Ducha.“

O šwjatny DUCHO, pój wschať k nam,
Bydl we naš š twojej hnadu šam,
Pój, šlónzo, rjane, jašne!

Šamjeń.

M. w B.

Jesus na wolijowej horje.

Mat. 28, 19.

Tón Knjes stejesche na wolijowej horje, šo by do njebjes špěl. Tehdy njewidžesche wón jeno horstku šwojich wučobnikow, kiž psched nim stejachu, tež niz jeno město Jerusalem, kiž psched nim wupschestrijene ležesche. Zeho myšle džėchu do wschėch krajow na šemi. Psched jeho duchownej woczi šstupachu wschitzy wobošy pohanjo: Romšy a Gričhojo, Parsjo a Šndianarjo, Čhinesjo a Šendželczenjo, jedyn lud po druhim a š nimi tež našchi šerbšy wótzojo, twoji prjedownizy, kotrychž frej w twojich žikach cžecze, twoji prjedownizy, kiž w tym kraju bydlachu, w kotrymž my nětko bydlimy, kiž te pola wobdžėlachu, na kotrychž my nětko džėlamy. Na wschėch tych Šhrystuš tehdy hladašche, jich pohanisku pschiwėru a jich duchowne hubjenstwo mějesche tehdy psched woczomaj. Šemu běšche žel tutych ludow, kiž pastyrjow njemėjachu, kotřiz bychu jich po prawych pucžach wodžili. Duž da wón šwojim wučobnikam šwoju kralowšku pschilasnju: Džicze a wučzce wschitkich pohanow a šchecžicze jich! A nětko šo to šbože, kiž bě Šhrystuš na Golgatha šakžil, šbėhasche a jeho šwėtke pruhi do wschėch bokow po zylej šemi padacž pocžinachu. Dotcho njetrojesche, dha stejachu czi wučobnizy w Gričiskej, Šeršiskej a Romškej, přėdowachu a šchecžijachu. Čzi dobri pastyrjo wolachu te šabkudžene wozny a wodžachu je na šelenu pastwu Božeho šlowa a k řekam žiwje wody.

Šhrystušowe šlowo pať hišće dženša plačzi a po nim šo tež dženša cžini. Wjele mišionarow mjes pohanami džėla. Čzi wschitzy wučza a šchecžija. A šbože šupa š jich wučzbu do pohanškich krajow, domow a wutrobow. A pohanjo šu ša to džakowni. Šdy bychmy wschė te džakne šlowa šlyšeli, kotrež wobrocženi pohanjo mišionaram praja — o šelto šhwalenja a džakowanja by to bylo! A šchtóž něšcto ša mišionstwo cžini a škladuje, tón šteji šobu mjes tymi, kotrymž šo czi wobrocženi džakuja, tón budže jenu tež šobu mjes tymi štačž, na kotrychž budže tón Knjes pschecželnje hladacž a še kotrymž budže rjez: Tež wy šeze pomhali, šo by šo moja pošlednja wola wuwjedla: Džicze a wučzce wschitkich pohanow a šchecžicze jich. Šójcze a herbujcze moje kralestwo!

„Šbóžni šu czi šrudni, pschetož woni budža trošchtowani.“

Tak praji naš Šbóžnik we šwojim hórškim přėdowanju (Mat. 5, 4). A hdže je tón cžlowjeť, kiž njeby šamyšl k šrudobje měl a kotremuž šo dyš a dyš po trošcze njestyšcze? Šsamo džėcžo je tak husto trošcta žadne. Šola šoho pať jón pnta? To šebi dotcho njepšchemyšli. Šunu šmuhu dobėhnje k macžeri a pola njeje jón namata, a bóršy šo šylšojtej woczi šašo wješelej šlyšcžitej a horjo je šabhte.

Tola tež my dorocženi mamy šwoje horjo. Šaž jateho jeho šwajski, tak džerži naš husto došcž našche horjo šwajšanych. Wučzėknyčž jemu njemóžemy. To wėmy. Šeno to šebi žadamy, šo bychmy w nim njesawutlili. Šohož šhorocž na šožu džerži, šchtóž njepšchewajzy na cžėžšchi hrėch špomina, šchtóž rano wotucžiwšchi wschėdnje k nowemu domjazemu rudženju štawa, czi wschitzy trjebaja trošcta, šo bychu š najmjeńšcha něšak mozow měli, dole šwojeho wschėdneho džėla hladacž. Šchtóž by jim mohł wėko š wutrobny wotewšacž a do wutrobny pohladacž, tón by widžak, šak wjele ma šajki wbohi cžlowjeť cžėpicž. Njeje pať ša tych žaneje pomozny? Šloro šo tak šda. Šemja je pošna bohastwa. Šlota a šlėbra, škodom a wody, šwėtka a šhlėba a wscheho móžneho je šelto wjele, ale cžlowjeť we šwojim horju, še šwojim rudženjom šteji wobřjedž wscheho bohastwa šaž; šlepy w šlóncžnych pruhach. Wón ani to najmjeńšche š teho nima. A tola bjes trošcta nješmy. Šchtó jón ma? „Ša chzu waš trošchtowacž, šaž macž jeneho trošchtuje“, to Šesajš wschėm wurudženym pschiwola. Šchtó dha pať tón je? Niz Šesajš, ale Šhrystuš. Hdžež je wón šupil, tam je tež trošcht šobu pschilšok. Šubžo trjebachu jeho jeno widžecž, dha bě hižom jich šrudoba šwoje šahadło šhubila. A wón wjedžišche hišće bóle trošchtowacž, hacž macž šwoje džėcžo. Šchto móžesche temu škóšnikkej jeho macž trošchtneho prajicž, je-li šo je pod šchizom štała? To wėšcze niz, šchtož je jemu Šhrystuš prajil š tym šlubjenjom: „Hišće dženša budžesč ty šo mnu w paradisu.“

A tak trošchtuje naš tón Knjes hišće dženša. Wny pať dyrbimy tež jeho trošcht pntacž a jeho trošchtnym šlowam wėricž. Čžinimy to, šmėjemy pschezo do wscheho niesboža šwėtke pruhi praweho pošoja, haj šamo do šmjertneho bėdženja. Wny budžemy potom czi, kotrychž je tón Knjes měnil, šako je prajil: „Šbóžni šu czi šrudni, pschetož woni budža trošchtowani!“

Wušlyšchana modlitwa.

Šendželški duchowny tole pišasche: Šana cžlowška wutroba njeje tak twjerda, šo njemohł ju hnucž a šmješcžicž. Šdyž bėch we šwojim cžaku w Šdinburghu, šu mi ras wošebny cžlowjeť pošasany a prajene: Šlaj, tutón muž je pschedšnda Šdinburghškeho towarštwu „Njewėrijazych.“ Ša na měšcze k njemu džėch, šo pošla njeho šyžech a š pschecželnym hłoškom prajach: „Šuby pschecželo, ša šo šara wješelu, Waš tu widžecž; njestaracze šo Wny wo šwoje wėcžne šbože? Wón mi wotmolwi, šo do žaneho wėcžneho žiwjenja ani do žaneho wėcžneho šatamanštwu njewėri. Ša k njemu řeknych: „Duž pošlakncze šo šo mnu a dajcze šo mi ša Wašche šbože modlicž.“ Wón wotmolwi, šo do modlitwow žyle ničžo njedžerži. Ša móžach cžinicž, šchtož chzych, wón njechasche šo mnu na šolena. Škóncžnje šo šam pošlaknych a šo ša tuteho njewėrijazeho k Bohu wolach. Wón pať mějesche š tym jeno šwoje šmėchi. Šuscžišcho šym jeho na to hišće wohladať, njepšym pať š nim ženje wjazzy wo wėrje řecžak. Šo dlėjšchim cžaku šo šašo š nim šetkach: Pschecželnje šwoju ruku na jeho ramjo pošožiwšchi džach k njemu: „Njeje Wóh moje wolanje hišće wušlyšchak?“ Wón wotmolwi: „„Wóh wschať žadny njeje, a ša šym hišće tón šamny, šajřiz pschezo bėch. A hdnyž Wny do šwojeho Boha wėricze, a šo wón modlitwy wušlyšchuje,

dha czynię tola, każ Wam prajach — spytajcie swój kłumscht na mni." — „Gaj wschał," jemu wotmolwich, „Bożi czaś njeje sa Waś hiścze pschischoł, ale wjele śwernych kśchesczjanow ho ia Waś modli, a ja krucze wěrju, so ho też Wy hiścze wobroczyć." —

Bórny po tym bęch w Liverpoolu a tam wot swojeho pscheczela i Edinburgha list dostach, w kotrymż mi wón siewi, so je ho tamny njewěrjazy te Khrystuśej wobroczył a so hu i towaśtwa „Njewěrjazyh," do kotrehoż tizyczo kłusachu, i nim tfinaczo wustupili a t pónaczu Khrystuśoweje prandy pschischi. Rať bę ho to tať nahle stacz mohło, nihto njewjedziśche. To bęśche kaž dżiw psched wschitkich woczemi. Wón sam pať a tamny duchowny to wjedziśchtaj: Bóh bęśche wěrjazy modlitwu wuśklyśchať.

Buddha abo Khrystuś?

To praschenje, hać ma Buddha prawje abo Khrystuś, dżerżimy w Szerbach hiścze, dżakowano Bohu, sa njewuschne. W naschich městach pať, hdżez ho wscho i mudroszczu puka, tele praschenje je wschej kłutnošču stajaja. W Nēmzach je, sčtoż by něchtóžkuli sa njemózne męť, tu kłwilu 250,000 wěrjazyh pschikowarjow Buddhy, kotřiz na wěrjazyh kśchesczjanow i hordoszczu hladaju a jich wuśmęśchecz pntaju. We Wipku je buddhistiski mišionski wustaw i 11 buddhistiskimi pućowaznymi předarjemi. W Mnichowje ho kóždu njedżelu wječor cżrjoda semjenjow iśhadźuje, so bęchu ho t Buddhej modlili. A někaťi Nēmz, węsty Dr. Franz Hartmann, kiż wudawa, so je 11 lęt w buddhistiskim kłóśchtreje žimy byť, piśche: „Sswjaty Buddha, my leżimy tež w Nēmzach psched tobu na kolenach!" Wodobnje je w Franzowskej, Sendzelskej a Amerizy.

Buddha je muž, kiż je psched 2500 lętami žimy byť a kiż w Chinje a Indiskej sa boha płaczi. Je to nětko woprwdze tať, so Buddha bóle hać Khrystuś dowěrjenje a cżesczowanie cżłowskih dżęczy saśkuzi? Buddha je runje kaž Khrystuś, mjeno sa sastojitwo a reka tať wjele kaž „tón rośkwętleny". Tón, kotremuż hu pośdżischo „Buddha" narjelli, rekaśche po prawym Siddhartha Gautana. Wón narodzi ho w męścze Kapilawastu, t poknozy wot Benares, niż drje jako kralowy kłyn, kaž pośdżischo rekaśche, tola pať jako kłyn bohateho a wośebneho muža je Saťjarodu, cżehoźdla jeho tež huśto „Saťjamuni" mjenuja. Siddhartha Gautana bę w lętach 560—480 do Khrystuśoweho naroda žimy, bęśche potajkim rojent persiskeho krala Kyrusa a profetow Haggaja a Sacharje. Wo nim kłebi pohanjo jara dżiwne węzy baja. Po tutyh bajkach pschindze wón se sčtwórtlyh njebjeť na semju. Doťelż bę w przedawšchim žiwjenju pobożnje žimy byť, jeho duścha po prawom wjazy na semju njetrjebaśche. Wón pať na próstwu bohow i dobrej wolu i njebjeť na semju stupi, so by wscho, sčtoż je žime, i cżerpyenjow pućowanjow duśchow wumohť. Saťo bęly elefant ho wón kralowej Mađi bliźesche a dżęśche do njeje jako pjeczbarbna kwętkla pruha. Na to ho i jejneje paże narodzi, pschi cżimż jemu bohaj Brahma a Indra babinu kłuzbu wopokajaschtaj. Dwę mřóczeli dawaschtaj wodu sa dżęścżowe kłumpanje, ta jena cżopku, ta druha symnu. Dżewjecż kralow hadowyh bohow jeho kłumpachu a bohajo sami pschinykęchu jemu draśtu. Tón nowonarodżeny cżinjęśche hnydom po swojim narodženju sčtyri křóczele do wschęch bokow. S kóždeje jeho stopow na męścze lotos-kwętkla wuroścze. mjeť tym, so wón wumola: „Sa kłym tón přeni, tón najlępschi, tón najhódnischi na kwęcze. To je moje pokłednje narodženje".

Tajkele baśniczi kłebi pohanjo wo swojim swojatyh powjedaju. Rať jednorje cżita ho temu napscheczimo powjescż wo Khrystuśowym narodze! Tam i kóždeho kłowętkla pónajesč, so je to prawda kłama.

Rať je Buddha na swoju wucżbu pschischoł? Sdnyž bę w młódyh lętach wschę semśke wjekele pomużil, bę ho cżłowskiho hubjenstwa staroby, kłoroszczow a kłmjercze dohladať a wón wjedziśche, so to wscho tež na njeho cżaka. Duż pntasche i teho hubjenstwa wumóženje a cżekny stradźu se swojeho doma a wot žony a dżęczy. Dwanacze lęt doľho praschęśche ho mudryh brahminow a kłjudowasche ho sam, hać by psches to wumóženje namakať. Wścho bę podarmo, hać kłóncznje kłedžo pod swojatyh figowzom w Gaja psches wośebite rośkwętlenje puć i wumóženju namaka. A wot teho cżaka wucżęśche a pokłasowasche ludžom puć i wumóženju, kiż reka kłhodž prawje!

Rať hinať bu tola Khrystuś nasch wumóžnik!

Dżiwne je, so bu tež Buddha sojtany. Přeni křócz we swonlownym wojowanju, w kotrymż psches swoju mž dohyczer wosta a swoje męśtno pod swojatyh figowzom wobkłowa. Na to pať stupichu te tsi dżowki Marakłowe, mjenujzy žadoscz, staroscz a kłóścht, do rjanyh žónstich pschęstworjene, t njemu, so bęchu jeho sawjedle. Buddha pať tež tu doby.

Też to hiścze hinať kłinczi hać powjescż wo Khrystuśowym spytowanju.

Buddha je jeno wucżik. Pschi tym hu jeho kłowa wostudke. Spochi rećzi wo cżłowskih hubjenstwe a kať jo wotbudżesč. Też hdnyž pschirunanja do swojich pschednosčlow saplecze, namakasch w nich pschęzo te kłame wostudke wurasch. Dżiwny je tež cżinik, ale hlódnlyh njeje kłycil, kłornyh njeje hojil a mornyh njeje sbudžil. Se swojeje wucżbu je ho jeno wykłim a bohatyh bližil, sa kłudnyh niczo njemęśęśche.

Kajki hinajschi bę tola Khrystuś!

Buddha je jako sčedżimż wumrjel. Wón dżęśche t jenemu swojich wucżomżow: „Sa kłym nětko kłaby a kłym stary, kiż kłym swoj puć dohęhať. Budżęze kłebi wy nětko kłami kłwętklo a wukłowanie a njepntajęze jo nihdze druhdze! Njęch je prawda wasche kłwętklo a wukłowanie!" Saťo t jenemu pschęczelej do Kusinagary pschindze, naję ho tam tať jara kundrosoweho mjaśa, so na to wumrje. Tajki kłonz bęśche pať wośebje pola tuteho muža, kiż wucżęśche, so je kłót reśacz njęprawda, woprwdze njęhódnny. Buddhistiske piśma jara wobśchęrnje wopikłuja, kať je wón na to do indiskeje sbóžnosczę, do Nirwana schol. Tuta sbóžnoscz po jich męnjenju w tym wostęji, so drje duścha wostanje, so pať niczo wo kłebi njewę, so je bjes bolosczow, ale tež bjes wjekelew.

Kajki hinajschi bę Khrystuś a kajki bę jeho wukłóh na Golgatha! Pola njeho wscho jaśnje wobkwędcżuje, so je wón woprwdżity Bóh!

W nowischim cżaśu wschať wośebje wośebni do pschęzo wjetśchich hrośnosczow, kłudow a kłuposczow padaju! Sčto ho tola wscho do hrośnosczow w jednanjach na kłudnistwach njewotkrywa! Duż ho tež njedżiwamy, so hu mjes wośebnymi tež tajzy, kiż pohanisku pschiwęru wysche kśchesczjanisłęje wucżby stajaja.

My pať cżzemy ho tež dale Khrystuśa dżerżecz!

„Bombaj Bóh" njeje jenoż pola knjesow duchowny, ale tež we wschęch pschędawarňjach „Serb. Nowin" na wsach a w Budyschinje dostacz. Na sčtwórcz lęta płaczi wón 40 pj., jenotliwe cżiśla ho sa 4 pj. pschedawaju.